

Zselicki József hatvan éves

Ki ismeri szűkre szabott hazánkban a kisgejőci ács fiát, Zselicki Tanár urat, a néhai Forrás Stúdió elnökét? Akik bólintanak, engedjék meg, hogy nevükben is köszöntsük a költőt. Főhajtás illeti ugyanakkor az embert, aki pedagógusként harmincöt éve szolgálja közösségét, de feltétlen elismerés jár az édesapának is, aki két derék fiúval gyarapította felelős gondolkodású értelmiségünket.

Zselicki József talán a legkevesebb szavú költőnk. Nem a szárnycsapások gyakoriságát kell számolnunk – vallják velünk együtt már sokan –, a röpdülés légből rajzolt ívére figyeljünk! Az ő ívei a múlt század 60-as éveiben a berepülő pilóták mutatványaira emlékeztettek. Ő volt ekkor sokunk szemében épp hogy csak bimbózó irodalmunk fenegyereke, a Forrás Stúdió konok fejű frontembere – 1971 augusztusáig. *„Azonban az idő nem múlhat el nyomtalanul.”* – írja a barát és pályatárs, S. Benedek András Zselicki első kötetének előszavában – *„Itt van egy negyedszázaddal ezelőtt is lehetséges kötet, bizonyítékául annak, milyen lehetett volna a kárpátaljai magyar irodalom a sorskufárok hamis értéktőzsdéje nélkül... Makacs, hitbe rótt bizonyítéka annak, hogy (irodalomban, emberben és hazában) csak azt veszíthetjük el menthetetlenül, amiről lemondunk, amit feladunk. Zselicki József nem adta fel.”*

S nem fogja ezután sem, mert ha valaki, hát ő tudja, hogy az elhazudott-elperelt szülőföld is felneveli és megtartja fiait, ha azok hűséggel vannak iránta, és feltétel nélkül hadrendbe állnak, ha veszélyben a költőnk által rajongva szeretett *„anyanyelv-baza.”*

A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG